

Arrest

nr. 52 958 van 13 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 18 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. YIGIT en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn van Baiombe origine en afkomstig van Hombe de Cimba, Cabinda. In 1979 kwam u met uw ouders naar Luanda waar u sindsdien woonachtig bent. U woonde met uw vrouw en twee kinderen in de wijk Golf in Luanda. In september 2005 kon u via uw schoonbroer aan de slag als elektricien bij de lokale MPLA zetel van Kilamba-Kiayi. Na een proefperiode van drie maanden, waarbij u door de partij werd doorgelicht, kreeg u op 26 januari 2006 een militantenkaart van het MPLA. Sindsdien was u een actief lid en nam u naast uw werk als elektricien ook een militantenrol op u, met name het mobiliseren, controleren en verzamelen van informatie van de inwoners van de wijk Golf. Op 4 februari 2007 herdachten jullie op de MPLA zetel het begin van de gewapende strijd in Angola. Tijdens de festiviteiten raakte u in gesprek met uw collega M. M. over het

thema Cabinda, waarbij u liet verstaan dat u een voorstander was van de onafhankelijkheid van de provincie. M. M. vertelde dit aan uw oversten, waarop uw zaak door de lokale partijleiding werd besproken. Men besloot dat u een lid was van de Cabindese onafhankelijkheidsbeweging Frente de Libertação do Enclave de Cabinda (Flec) en op 7 februari 2007 kwam de politie van de Direção Nacional de Investigação Criminal (DNIC) naar het MPLA bureau om u op te pakken. U werd aangehouden en naar het DNIC kantoor gebracht waar u door de DNIC ondervraagd werd over uw lidmaatschap van en spionagewerk voor het Flec. U werd er opgesloten in afwachting van uw proces in de militaire rechtbank van Luanda, dat plaatsvond op 18 februari 2007. Uw collega M. M. getuigde tegen u en diezelfde dag werd u veroordeeld tot vijf jaar celstraf wegens verraad aan de staat en wegens het ondernemen van Flec activiteiten in Angola. U werd naar de gevangenis van Viana gebracht waar u opgesloten werd met andere gevangenen uit Cabinda. U moest er dwangarbeid verrichten, werd er fysiek mishandeld en verbleef in een overvolle cel. Op 8 januari 2010, toen de Togolese nationale voetbalt ploeg door het Flec werd aangevallen, verspreidde de Angolese overheid een omzendbrief naar de recherche waarin stond dat alle gevangenen die banden hebben met het Flec moeten worden geëxecuteerd. U hoorde dit nieuws in de gevangenis op de religieuze Radio Eclessia, die hierover debatteerde en pleitte voor een vredelievende oplossing. Tijdens één van de maandelijkse bezoeken van uw vrouw, op 11 januari 2010, zei uw vrouw dat ze alles deed om u uit de gevangenis te halen. Op 6 februari 2010 werd u 's morgens samen met andere gevangenen uit de cel gehaald. U werd geblinddoekt en in een auto naar een plaats gebracht waar u en de andere gevangenen zouden worden gefusilleerd. U werd na aankomst echter naar een andere plaats gebracht, een boerderij op een onbekende locatie. Uw helper, inspecteur M.J., vertelde dat hij met uw vrouw had gepraat en geld van haar had ontvangen om u te bevrijden. De volgende dag, op 7 februari 2010 kwam M. J. naar de boerderij en bracht u naar de luchthaven van Luanda. Diezelfde dag hebt u Luanda verlaten en bent u in gezelschap van een onbekende man naar België gereisd. Op 8 februari 2010 kwam u aan in België waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uw vervolging omwille van uw vermeende betrokkenheid bij het Flec niet aannemelijk kan maken.

Met betrekking tot de door u aangehaalde aantijgingen kunnen de volgende bedenkingen gemaakt worden.

U werd ervan beschuldigd een clandestien lid van het Flec te zijn en spionagewerk voor hen te verrichten, omdat u met een collega van het MPLA een gesprek over Cabinda voerde waarbij u liet verstaan dat u een voorstander van de Cabindese onafhankelijkheid was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 29 juli 2010, hierna CGVS p. 8).

Het is – ongeacht uw opinie – uiterst bevreemdend dat u dergelijke controversiële uitspraken deed betreffende de Cabindese problematiek en dit tijdens een officiële activiteit van het MPLA, de partij van de regering die zich openlijk tegen de Cabindese onafhankelijkheid verzet en betrokken is bij de militaire strijd en de mensenrechtenschendingen in Cabinda (zie informatie in het administratief dossier). U wist bovendien ook dat het verboden was om binnen het MPLA over de problemen van het Flec te spreken (CGVS p. 10) en dat nieuwe leden eerst doorgelicht werden op hun lidmaatschap van andere partijen, waaronder het Flec (CGVS pp. 13-14). Daarenboven was u zich ervan bewust hoe ernstig de gevolgen van een dergelijke houding konden zijn, gezien uw broer werd vermoord wegens zijn steun aan het Flec (CGVS p. 4). Het is dus weinig aannemelijk dat u – na jarenlang uw gedachtengoed voor uzelf te hebben gehouden (CGVS pp. 13-14) – er nu plots van uitging dat u tegen een actieve MPLA militant uw ongebreidelde mening hierover kon uiten.

Vervolgens is het zeer merkwaardig dat men u louter op basis van uw uitspraken ook beschuldigde van spionageactiviteiten voor het Flec. Als u binnen het MPLA werkelijk in de hoedanigheid van spion in opdracht van het Flec opereerde zou u toch elke referentie naar het Flec (i.c. uw uitspraak ten voordele van de onafhankelijkheid van Cabinda) proberen te vermijden om uw rol als spion niet prijs te geven. Het feit dat aan de enige bewijslast waarover men beschikte, dermate verregaande conclusies verbonden werden laat toe om de waarachtigheid van de beschuldigingen tegen u verder in vraag te stellen.

Voor wat betreft uw verklaringen over de executies van gevangen waaraan u ontsnapte kan het volgende worden opgemerkt.

U beweerde dat na de aanslag op de Togolese ploeg er vanuit de Angolese overheid de opdracht gegeven werd om alle Flec gevangenen te executeren, en u dit vernam via de berichtgeving op Radio Eclessia (CGVS pp. 19-20). Het is enerzijds bevreemdend dat over deze omzendbrief op de radio zou zijn bericht, aangezien het hier uiterst delicate informatie betreft die de Angolese overheid

allicht niet graag publiek wenst te maken. Ook zou men verwachten dat indien er op deze zender debatten over zijn geweest, dat dergelijk ophefmakend thema ook in andere nationale en internationale media zou besproken zijn. Het CGVS kan hierover echter geen enkele bron terugvinden. De informatie waarover het CGVS beschikt, die stelt dat er na afloop van de aanslag verscheidene arrestaties zijn gebeurd en er ondertussen gevangenisstraffen zijn uitgesproken voor bekende Cabindese leiders, is desgevallend verder in strijd met uw beweringen (zie informatie in het administratief dossier). Verder kon u zich de datum van de radiouitzending – toch een belangrijke gebeurtenis – niet herinneren (CGVS p. 20). Nochtans situeert dit feit zich aan het einde van uw opsluiting, waarover u verder van alle andere gebeurtenissen de exacte datum kon weergeven (CGVS p. 6 en pp 19-20).

Inzake uw opsluiting in de gevangenis kunnen nog volgende opmerkingen gemaakt worden.

Wanneer u gevraagd werd om de gevangenis te schetsen, beschreef en tekende u spontaan een vooraanzicht van de gevangenis, gezien vanop de straat. Ook toen u gevraagd werd naar de grootte en de capaciteit van de gevangenis, zei u dat u dat niet weet omdat er muren zijn en prikkeldraad (CGVS p. 16). Deze antwoorden zijn toch bevreemdend voor iemand die gedurende drie jaar voornamelijk binnen de gevangensmuren heeft geleefd. Vervolgens schatte u het aantal gevangenen ergens tussen de 100 en de 500 (CGVS, p. 16) wat – volgens de info waarover het CGVS beschikt – een ernstige onderschatting is van de officiële capaciteit van de gevangenis, die 1800 personen bedraagt, en van de feitelijke bevolking, die wegens plaatsgebrek meer dan 3000 gevangenen bedroeg in 2010 (zie informatie in het administratief dossier). Gevraagd naar de uniformen van de gevangenen zegt u dat er geen specifieke uniformen zijn en u zelf een zandkleurig hemd kreeg om te dragen (CGVS p. 16). Het Commissariaat-generaal beschikt echter over informatie dat er specifieke uniformen zijn voor de gevangenen en dat met name de veroordeelde gedetineerden – de groep waartoe u behoorde (CGVS p. 16) - blauwe uniformen moeten dragen en de niet veroordeelde gedetineerden bruinkleurige uniformen krijgen (zie informatie in het administratief dossier). Verder beweerde u dat de vrouwelijke gevangenen gedeeltelijk in uw cellenblok zaten en gedeeltelijk in het blok waar ook de bewakers en de gevangenen in voorarrest zaten en de bezoekeruimten waren. Ook hier beschikt het CGVS evenwel over informatie dat vrouwen en mannen zich in afzonderlijke blokken bevinden, voorzien een aparte ingang (zie informatie in het administratief dossier).

Ten slotte wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw ontsnapping uit de gevangenis, aangetast door een incoherentie in uw verklaringen.

Bij Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u dat uw bevrijder, de DNIC agent genaamd M. J., u buiten de gevangenis stond op te wachten (zie vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 23 februari 2010, punt 3.5, p. 2). Op het Commissariaat-generaal vertelde u echter dat u eerst, samen met de andere gevangenen, geblinddoekt werd weggevoerd naar de plaats van executie, waarna u opnieuw werd weggebracht naar een boerderij. U stelde hier dat u op dat moment niet wist dat u naar een veilige plaats werd gebracht en dat Miguel Julio zijn identiteit pas bekend maakte op het moment dat jullie in de boerderij aankwamen (CGVS p. 20). Toen u met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen geconfronteerd werd door het Commissariaat-generaal zei u opnieuw dat hij zich meteen buiten de gevangenis al bekend maakte (CGVS p. 20). Het komt weinig doorleefd en bijgevolg niet waarachtig over dat u uw verklaringen over hetgeen gebeurde tijdens uw ontsnapping wijzigt in functie van de opmerkingen van de interviewer.

U legde bij de Dienst Vreemdelingenzaken uw identiteitskaart, uw MPLA lidkaart en uw kieskaart neer. Deze documenten zijn niet van die aard voorgaande vaststellingen te wijzigen, daar deze enkel gegevens bevat betreffende uw identiteit en MPLA lidmaatschap die in casu niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken. Er dient hier echter opgemerkt te worden dat het hoogst merkwaardig is dat u deze documenten nog in u bezit heeft, gezien het in de gevangenis niet was toegestaan om persoonlijke objecten te houden (CGVS p. 18), en gezien uw onverwachte en haastige vertrek uit de gevangenis (CGVS p. 20).

De artikels die u neerlegt over het conflict in Cabinda en de aanslag op de Togolese voetbelploeg bevatte geen nieuwe gegevens ter ondersteuning van uw asielrelaas.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat u in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het leiden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van “artikel 1-3 van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivering, feitelijke en juridische foutieve motivering, beoordelingsfout, schending van artikel 1A van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling”.

2.1.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing.

Verzoeker voert geen enkel gegeven aan dat aantoonde dat de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat zou stellen de kwetsieuze redenen te begrijpen.

In zoverre het middelenonderdeel ontvankelijk is, is het ongegrond.

2.1.2.2. Verzoeker is het niet eens met de opmerking in de bestreden beslissing dat het uiterst merkwaardig is dat verzoeker zijn mening over het FLEC zomaar kenbaar maakte aangezien hij zich ervan bewust was hoe ernstig de gevolgen van een dergelijke houding konden zijn. Verzoeker deelde zijn mening met M. M., met wie hij op dat moment al twee jaar samenwerkte. Verzoekers gezin en het gezin van M. M. waren goed bevriend en zochten elkaar vaak op. Er bestond een vertrouwelijke relatie tussen verzoeker en M. M., die hij beschouwde als een broer. Het was dan ook geen ondoordachte houding van verzoeker om zijn persoonlijke mening over de situatie van Cabinda te vertellen aan een collega waar hij nauw mee samenwerkte. Het kwam bij verzoeker niet op dat een vertrouwenspersoon zijn mening over Cabinda zomaar zou doorvertellen. Verzoeker heeft enkel over de historische ontwikkeling van Cabinda verteld, waarbij hij heeft benadrukt dat Cabinda een eigen geschiedenis heeft, die los staat van Angola. Het was niet de bedoeling van verzoeker om de praktijken van FLEC goed te praten of om zijn steun te betuigen. Verzoeker stelt dat zijn mening uit de context is gehaald en zonder aanwijsbare reden onterecht gebrandmerkt werd als lid van het FLEC. Zijn afkomst van Cabinda heeft uiteraard zonder twijfel ook een nadelige rol gespeeld bij zijn verdachtmaking.

Verzoeker probeert aan te tonen dat hij zijn collega vertrouwde en hem daarom over Cabinda en het FLEC vertelde. Deze bewering volstaat echter niet om de vaststellingen in de bestreden beslissing te wijzigen. Het is uiterst merkwaardig dat verzoeker controversiële uitspraken deed betreffende de Cabindese politiek en dit tijdens een officiële activiteit van het MPLA, de partij van de regering die zich openlijk tegen de Cabindese onafhankelijkheid verzet en betrokken is bij de militaire strijd en de mensenrechtenschendingen in Cabinda. Verzoeker wist bovendien dat het verboden was om binnen het MPLA over de problemen van het FLEC te spreken en dat nieuwe leden eerst doorgelicht werden op hun lidmaatschap van een andere partij, waaronder het FLEC. Verzoeker was zich er bovendien van bewust hoe ernstig de gevolgen van een dergelijke houding konden zijn, gezien zijn broer werd vermoord wegens steun aan het FLEC. De bestreden beslissing heeft dan ook terecht opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker, na jarenlang zijn gedachtegoed voor zichzelf te hebben gehouden, er nu plots van uit ging dat hij tegen een actieve MPLA-militant zijn mening hierover kon uiten, zelfs al verklaarde hij vertrouwen te hebben in deze persoon. Verzoeker toont bovendien geenszins aan dat zijn beweerde afkomst enige rol zou gespeeld hebben bij zijn voorgehouden problemen.

Verzoeker stelt dat hij bij de beschuldiging van spionageactiviteiten door de autoriteiten werd geconfronteerd met de onredelijke houding van de Angolese recherche, waarbij hij zonder aanwijsbare reden werd gearresteerd louter en alleen voor zijn mening. De motivering is niet afdoende indien het Commissariaat-generaal enerzijds beweert dat de MPLA zich schuldig maakt aan mensenrechtenschendingen, terwijl het anderzijds beweert dat het niet waarachtig is dat er verregaande gevolgen verbonden zijn aan de enige bewijslast. Verzoeker werd niet enkel geconfronteerd met de getuigenis, maar was ook getekend door zijn afkomst en de liquidatie van zijn broer. Verzoeker is in 1985 gedood omwille van zijn activiteiten voor het FLEC. Deze samenloop van omstandigheden heeft zonder twijfel de gelegenheid geboden aan de instanties van Angola om hem te veroordelen voor verraad en betrokkenheid bij de activiteiten van het FLEC.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift de uitspraken die hij over Cabinda en het FLEC zou hebben gedaan tegenover M. M. als onbeduidend voor. Hierdoor is het niet meer duidelijk wat verzoeker nu precies heeft gezegd dat hem dusdanig in diskrediet bracht dat hij in beschuldiging zou zijn gesteld van spionage.

Bovendien kan niet worden ingezien waarom verzoeker meent te moeten verwijzen naar de mensenrechtenschendingen om aan te tonen dat hij wel beschuldigd zou zijn van spionageactiviteiten. Het is zeer merkwaardig dat men verzoeker louter op basis van zijn uitspraken beschuldigde van spionageactiviteiten voor het FLEC. Indien verzoeker binnen het MPLA werkelijk in de hoedanigheid van

spion in opdracht van het FLEC zou opereren kan er worden verwacht dat verzoeker elke referentie naar het FLEC zou proberen te vermijden om zijn rol als spion niet prijs te geven. De bestreden beslissing heeft terecht opgemerkt dat het feit dat aan de enige bewijslast waarover men beschikte, dermate verregaande conclusies verbonden werden, toelaat om de waarachtigheid van de beschuldigingen tegen verzoeker verder in vraag te stellen.

Daar waar verzoeker beweert dat de activiteiten en dood van zijn broer en het feit dat hij afkomstig is van Cabinda bijkomende verzwarende elementen zouden zijn, merkt verweerder terecht op dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij voor hij lid werd van het MPLA reeds werd gescreend door de partij en dat deze elementen blijkbaar geen bezwaar waren opdat verzoeker lid zou worden. Nochtans waren deze elementen op het moment dat verzoeker betrokken raakte bij het MPLA reeds bekend, vermits zijn broer in 1985 gedood werd omwille van zijn activiteiten voor het FLEC.

Omtrent de executies van gevangenen wijst verzoeker erop dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid rekening moet worden gehouden met de onmogelijkheid om zich alle gegevens of minder belangrijke gegevens te herinneren of die weer te geven. Een week na de aanslag op de nationale ploeg van Togo werd een debat uitgezonden op Radio Edessia, een religieuze onafhankelijke radiozender. Deze radiozender is opstandig en uit vaak haar mening over het beleid van de regering. Tijdens het debat kwam ter sprake dat de Angolese overheid een informeel intern bericht had rondgestuurd met de instructie om FLEC-gevangenen te executeren. De buitenlandse media werd niet gealarmeerd omdat dit een lokale, onafhankelijk radiozender is die slechts ontvangen kan worden in Luanda. Volgens verzoeker spreekt hij de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, niet tegen. Begrijpelijkwijze kon hij niet weergeven wanneer het debat exact werd uitgezonden op de radio.

Het komt hoogst onwaarschijnlijk voor dat over een instructie van de Angolese autoriteiten op de radio zou zijn bericht, aangezien het uiterst delicate informatie betreft die de Angolese overheid allicht niet graag publiek wenst te maken. Ook zou men verwachten dat indien er op deze zender debatten over zijn geweest, dergelijk ophefmakend thema ook in andere nationale en internationale media besproken zou zijn. Het Commissariaat-generaal heeft hier echter geen enkele bron over teruggevonden. Zelfs indien het een lokale, onafhankelijke radiozender betreft, die slechts ontvangen kan worden in Luanda, is het zeer onwaarschijnlijk is dat geen enkele andere media dit nieuws zou hebben opgepikt en erover zou hebben bericht, minstens dat het bekend zou zijn geraakt op een bredere schaal dan verzoeker nu aangeeft.

De bewering van verzoeker dat zijn verklaringen de informatie van het Commissariaat-generaal niet zouden tegenspreken, mist feitelijke grondslag. De verklaringen van verzoeker spreken wel degelijk de informatie van het Commissariaat-generaal tegen. Immers, verzoeker beweerde dat de Angolese overheid de opdracht had gegeven om alle FLEC gevangenen te executeren, terwijl uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er na verloop van de aanslag op de Togolese voetbalploeg verscheidene arrestaties zijn gebeurd en er ondertussen gevangenisstraffen zijn uitgesproken voor bekende Cabindese leiders.

Ook kan niet worden ingezien waarom verzoeker meent dat hij zich niet zou kunnen herinneren wanneer het debat werd uitgezonden. Er moet immers worden vastgesteld dat deze radio-uitzending toch een belangrijke gebeurtenis was, aangezien verzoeker daaruit afleidde dat hij geëxecuteerd zou worden. Er kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat dit feit in het geheugen gegrift zou zijn aangezien het een dergelijke ingrijpende gebeurtenis is en zij een manifeste afwijking vormt op de alledaagsheid en bovendien van determinerende invloed is geweest op verzoeker. Dit radioprogramma situeert zich nochtans aan het einde van zijn voorgehouden opsluiting, waarover hij van alle andere gebeurtenissen de exacte datum kon weergeven.

Met betrekking tot zijn beweerde opsluiting in de gevangenis wijst verzoeker erop dat de gevangenen steeds in groepen van 100 à 500 werden toegelaten op de binnenplaats of in de refter. Hij had er geen idee van dat er in de gevangenis tussen de 1800 en 3000 gevangenen zaten. Hij kon dit zelf niet vaststellen en had ook geen zicht op de binnenplaats van de gevangenis. Hij merkte wel dat het aantal gevangenen steeds wijzigde, gezien er vaak grote groepen mensen werden aangehouden. De informatie over de klederdracht stemt niet overeen met de realiteit. De overcapaciteit in de gevangenis ligt aan de oorzaak van de inconsequentie over de klederdracht: de gevangenis beschikte niet over voldoende middelen om iedereen tijdig van propere uniformen te voorzien en het kwam vaak voor dat men ook andere kleren droeg.

Het mangelt verzoeker aan feitelijke kennis omtrent de gevangenis van Viana. Uit de informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat deze gevangenis een capaciteit heeft van 1800 personen en dat de feitelijke bevolking meer dan 3000 gevangenen bedroeg in 2010. Hieruit blijkt dat de gevangenis overbevolkt was. Dat verzoeker niets zou gemerkt hebben van een dergelijke overbevolking in de gevangenis is zeer onwaarschijnlijk, te meer daar uit de informatie in het administratieve dossier blijkt dat gevangenen genoodzaakt waren ook op de gangen en in de wasruimtes te overnachten. Het is dan ook zeer merkwaardig dat verzoeker, die volgens zijn verklaringen drie jaar zou opgesloten gezeten hebben in de gevangenis van Viana, de capaciteit ervan zelfs niet bij benadering zou kunnen inschatten. Daar waar verzoeker beweert dat niet iedere gevangene een uniform kreeg in de gevangenis, kan er toch van verzoeker worden verwacht, zeker aangezien hij daar drie jaar zou hebben vastgezeten, dat hij weet dat er een uniform bestaat en welk uniform de veroordeelde gevangenen en de gevangenen in voorarrest moeten dragen. Het is bovendien zeer onwaarschijnlijk dat verzoeker in de drie jaar dat hij opgesloten zou hebben gezeten in de gevangenis nooit een blauw uniform zou hebben gekregen. Verder beweerde verzoeker dat de vrouwelijke gevangenen gedeeltelijk in zijn cellenblok zaten en gedeeltelijk in het blok waar ook de bewakers en de gevangenen in voorarrest zaten. Uit de informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat vrouwen en mannen zich in afzonderlijke blokken bevinden, voorzien van een aparte ingang. Vermits verzoeker deze vaststelling op geen enkele wijze probeert te weerleggen of te verklaren, blijft ze onverminderd bestaan.

Wat betreft de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot zijn ontsnapping stelt verzoeker dat de tegenstrijdigheid eerder onbewust berust op het feit dat hij inspecteur M. J. zag buiten de gevangenis. Hij kwam pas later diens naam te weten, maar het is logisch dat hij steeds naar een persoonsnaam zal refereren als hij terugkijkt naar het moment waarop hij werd weggehaald door de inspecteur.

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker enerzijds verklaarde dat hij eerst naar een boerderij werd gebracht en dat de inspecteur zich pas daar identificeerde (gehoorverslag CGVS, p. 20) en anderzijds, nadat hij werd geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, stelde dat de inspecteur bij het buitenkomen uit de gevangenis zei wie hij was (gehoorverslag CGVS, p. 20). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Het motief betreffende de MPLA-lidkaart is bijkomstig en de desbetreffende argumentatie van verzoeker is dienvolgens niet dienstig.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van "artikel 1 A2 Vluchtelingenverdrag" 1951 en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Hij stelt dat hij onterecht veroordeeld werd op basis van zijn overtuiging en afkomst. Hij werd op onevenredige en discriminerende wijze vervolgd en bestraft waarbij het principe van legaliteit, evenredigheid en non-discriminatie werden geschonden. Er is sprake van een niet geopenbaarde (politieke) mening die aanleiding geeft tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

2.2.2. Indien, zoals blijkt uit de motivering hiervoor onder 2.1.2.2., het relaas ongeloofwaardig is, moet niet worden getoetst aan het bepaalde in artikel 1, (A)2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (RvS 26 september 2008, nr. 186.528).

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker aan dat hem in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming moet worden toegekend, aangezien bovenvermelde elementen aantonen dat hij ernstige schade zal oplopen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, namelijk de doodstraf of executie. Minstens meent verzoeker dat hij zal worden onderworpen aan foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing.

2.3.2. In zoverre verzoeker zijn vraag voor subsidiaire bescherming op zijn asielaanvraag steunt, dient vastgesteld te worden dat hij, omwille van de ongeloofwaardigheid van dit relaas, ook niet aannemelijk maakt dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

Bovendien is geen gegeven voorhanden dat in Angola een situatie van willekeurig geweld ten gevolge van een internationaal of binnenlands conflict heerst, zodat evenmin toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER